

Dosarul nr. 2ra-1338/19

Prima instanță: Judecătoria Strășeni, sediul Central (jud.: D. Croitor)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru)

ÎNCHEIERE

17 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Lidia Marcova, reprezentată de avocatul Ludmila Bîrcă,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Lidia Marcova împotriva Primăriei comunei Pănășești și Ecaterinei Dranga, intervenient accesoriu Întovărășirea Pomicolă „Timeos”, cu privire la declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 1995, anularea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren, recunoașterea reclamantei ca cumpărător de bună credință, recunoașterea dreptului de proprietate și obligarea Serviciului Cadastral Teritorial de a efectua modificările corespunzătoare,

împotriva deciziei din 19 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Lidia Marcova și s-a menținut hotărârea din 15 octombrie 2018 a Judecătoriei Strășeni, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 08 septembrie 2017, Lidia Marcova a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei comunei Pănășești și Ecaterinei Dranga, intervenient accesoriu Întovărășirea Pomicolă „Timeos”, cu privire la declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 1995, anularea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren, recunoașterea reclamantei ca cumpărător de bună credință, recunoașterea dreptului de proprietate și obligarea Serviciului Cadastral Teritorial de a efectua modificările corespunzătoare.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că prin ordonanța din 20 ianuarie 2017, cu privire la inițierea investigațiilor în vederea căutării cet. Veronica Lupașcu, s-a constatat că aceasta a fost învinuită în baza art. 361 alin. (1) din Codul Penal (confeccionarea, deținerea, vânzarea sau folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, confeccionarea sau vânzarea imprimatelor, ștampilelor sau a sigiliilor false), deoarece activând în calitate de dactilograf în cadrul Primăriei comunei Pănășești, r-nul. Strășeni, a întocmit contractul de

vânzare-cumpărare a lotului de teren, încheiat între Primăria comunei Pânășești și Ecaterina Melega, aplicând în rubrica vânzător semnătura sa, în locul primarului.

Lidia Marcova a menționat că contractul de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 1995, încheiat între Primăria comunei Pânășești și Ecaterina Melega, prin care a fost vândut lotul de pământ nr. 60 din Întovărășirea Pomilegumicolă „Narcis”, cu suprafața de 578 m², a fost semnat de o persoană neîmputernicită.

Mai mult, reclamanta a invocat că are un interes născut și actual, ca contractul de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 1995 să fie declarat nul, deoarece prin contractul nr. 1037 din 12 septembrie 2006, înregistrat în registrul bunurilor imobile la 12 septembrie 2006, a cumpărat lotul de teren nr. 60 din Întovărășirea Pomilegumicolă „Narcis”, cu suprafața de 578 m².

Lidia Marcova și-a întemeiat pretențiile în baza articolelor 216, 220, 226, 227 din Codul civil.

Reclamanta a solicitat declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 1995, încheiat între Primăria Pânășești și Ecaterina Dranga, prin care a fost vândut lotul de teren nr. 60 din Întovărășirea Pomilegumicolă „Narcis”, cu suprafața de 578 m², deoarece a fost semnat de o persoană neîmputernicită.

Pe parcursul examinării cauzei, Lidia Marcova a înaintat o cerere de concretizare, prin care a solicitat suplimentar anularea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren din 11 octombrie 2001, recunoașterea reclamantei ca cumpărător de bună credință, recunoașterea dreptului de proprietate a reclamantei asupra lotului de teren cu numărul cadastral 8028112060 și obligarea Serviciului Cadastral Teritorial Strășeni să radieze înscrierea privind dreptul de proprietate a pârâtei și înregistrarea dreptului de proprietate a Lidiei Marcova.

În motivarea cererii, reclamanta a indicat că în conformitate cu art. 49 din Codul civil (redacția anului 1964), autentificarea notarială a convențiilor este obligatorie numai în cazurile prevăzute de lege. Nerespectarea în aceste cazuri a formei notariale atrage nulitatea convenției, cu efectele prevăzute de partea a doua a articolului 50. Acest articol prevede că este nulă convenția care nu corespunde prevederilor legii, inclusiv care lezează drepturile personale sau patrimoniale ale minorilor.

Totodată, Lidia Marcova a menționat că potrivit Regulamentului provizoriu a terenurilor, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 377 din 06 iunie 1994, punctul. 8, vânzarea-cumpărarea terenurilor din fondul de stat se efectuează în baza deciziei administrației publice locale. Contractul de vânzare-cumpărare se autentifică de către organele notariale de stat în toate cazurile, exceptând cazul când organele administrației publice locale vând terenul în cauză unei persoane juridice.

Mai mult, reclamanta a relatat că atât contractul de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 1995, cât și titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren, sunt lovite de nulitate absolută, deoarece contrar legislației citate supra, organul administrației publice locale, Primăria comunei Pânășești a eliberat titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren în lipsa unei decizii privind legalizarea dreptului de proprietate.

Astfel, Lidia Marcova a specificat că are calitate de cumpărător de bună credință, din motiv că până la procurarea lotului de teren, a verificat actele de proprietate și careva interdicții nu erau stabilite, fiind parcurse toate etapele de privatizare.

Prin hotărârea din 15 octombrie 2018 a Judecătoriei Strășeni, sediul Central, acțiunea formulată de Lidia Marcova s-a respins, ca neîntemeiată (vol. I, f.d. 241, vol. II, f.d.1-6).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat că contractul de vânzare-cumpărare încheiat între Ecaterina Dranga și Primăria comunei Pânășești, a fost obiectul examinării în instanțele de judecată, iar prin decizia din 13 septembrie 2012 a Curții de Apel Chișinău a fost declarat nul contractul nr. 1037 din 12 septembrie 2006, încheiat între Primăria comunei Pânășești și Lidia Marcova, precum și s-a respins cererea reconvențională depusă de Lidia Marcova împotriva Ecaterinei Dranga cu privire la declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 1995. Acțiunea înaintată a de Lidia Marcova a fost depusă în temeiul art. 50 din Codul civil, (redacția anului 1964), care stipula că sunt nule contractele care nu corespund cerințelor legii.

Totodată, prima instanță a menționat că cererea de chemare în judecată din 08 septembrie 2017, a fost depusă în baza art. 226 din Codul civil și având în vedere că litigiul este între aceleași părți, cu privire la același obiect, sunt invocate alte temeuri de drept ce urmează a fi examinate în instanța judecătorească.

Mai mult, instanța de fond a relatat că reclamanta a prezentat o copie a ordonanței din 08 septembrie 2017 cu privire la încetarea urmăririi penale în privința Veronicăi Lupașcu, din motivul expirării termenului atragerii la răspundere penală. Din conținutul ordonanței s-a constatat că urmărirea penală a fost pornită, la 24 decembrie 2014, în baza elementelor infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) din Codul Penal, deoarece Veronica Lupașcu, în anul 1995, activând în calitate de secretor-dactilograf în cadrul Primăriei comunei Pânășești, a avut scopul realizării unor drepturi față de Ecaterina Melega, prin falsificarea de documente.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că ordonanța de încetare a urmăririi penale, nu stabilește participarea Veronicăi Lupașcu la comiterea infracțiunii, iar alte probe ce ar confirma faptul că Ecaterina Dranga a știut despre existența limitării împuternicirilor secretarului primăriei de a semna contractul de vânzare-cumpărare, reclamanta nu a prezentat. Astfel, Primăria comunei Pânășești, prin eliberarea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren din 11 octombrie 2001, a confirmat valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare din 17 noiembrie 1995, ceea ce denotă respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Cu privire la solicitarea de anulare a titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren din 11 octombrie 2001, instanța de fond a menționat că pretenția urmează a fi respinsă, deoarece aceasta derivă din solicitarea inițială.

Referitor la pretenția reclamantei cu privire la recunoașterea acesteia ca cumpărător de bună-credință, instanța a concluzionat că nu urmează a fi admisă solicitarea dată, având în vedere că Ecaterina Dranga a dobândit în condițiile legii dreptul de proprietate asupra terenului litigios.

Împotriva acestui act judecătoresc, la 22 octombrie 2018, Lidia Marcova, reprezentată de avocatul Mariana Ivasiutic a declarat apel, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii din 15 octombrie 2018 a Judecătoria Strășeni, sediul Central, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 19 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Lidia Marcova, fiind menținută hotărârea din 15 octombrie 2018 a Judecătoria Strășeni, sediul Central (vol. II, f.d.105-119).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat că argumentele invocate de apelantă, nu pot fi reținute de instanța de apel, deoarece se axează asupra circumstanțelor care au fost constatate și elucidate pe deplin de instanța de fond, având al bază cumulul de probe, care au fost administrate și apreciate cu respectarea normelor de drept procedural și susținute de normele de drept material.

La 28 martie 2019, Lidia Marcova a declarat recurs împotriva deciziei din 19 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea cererii de recurs, recurenta a invocat că instanța de apel a examinat cauza fără prezența apelantei și a avocatului acesteia.

Ulterior, la 11 mai 2019, Lidia Marcova, reprezentată de avocatul Ludmila Bîrcă, prin intermediul oficiului poștal, a depus o altă cerere de recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 19 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 15 octombrie 2018 a Judecătoria Strășeni, sediul Central, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurenta a afirmat că nu este de acord atât cu hotărârea primei instanței, cât și cu decizia instanței de apel, le consideră neîntemeiate, ilegale și pasibile casării.

Lidia Marcova a menționat că are un interes vădit și actual, deoarece contractul de vânzare-cumpărare din 1995 încheiat între Primăria comunei Pânășești și Melega Ecaterina este nul, iar dreptul de proprietate îl deține ea, conform contractului de vânzare cumpărare din 12 septembrie 2006.

Recurenta a relatat că este cumpărător de bună credință, din motiv că pînă la procurarea lotului de teren, a verificat actele de proprietate și interdicții nu erau stabilite, fiind parcurse toate etapele de privatizare.

Mai mult, Lidia Marcova a invocat că titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren, eliberat de Primăria comunei Pânășești, r-nul Strășeni, nu este înregistrat conform legii, dar este scris de secretara Burlacu E, în loc de OCT Strășeni.

La 10 iunie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Primăriei comunei Pânășești, ÎP „Timeos” și Ecaterinei Dranga informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f.d. 168).

La 16 iulie 2019, Ecaterina Dranga, reprezentată de avocatul Olga Bogaci a depus referință asupra cererii de recurs, solicitând respingerea recursului și menținerea hotărârii primei instanței și a deciziei instanței de apel (vol. II, f.d. 171-172).

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Lidia Marcova este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinski vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, inter alia, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 19 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

La 15 aprilie 2019, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 19 martie 2019 (vol. II, f.d. 120), însă date despre recepționarea deciziei contestate, la materialele cauzei nu sunt.

Prin urmare, completul de judecată consideră că cererea de recurs a fost depusă în cadrul termenului prevăzut supra.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurente referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurente de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, ibidem, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța

de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

Instanța de judecată observă că recurenta a contestat decizia din 19 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 din Codul de procedură civilă, fără a specifica expres unul din temeiurile prevăzute la alineatele (2), (3), (4) din articolul citat. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată, reiese în mod cert că recurenta nu a criticat textele de lege aplicate de instanța de apel. Mai mult, nu a dat detalii cu privire încalcările comise de instanța de apel pe care le-ar fi considerat esențiale.

Instanța de recurs relevă că Lidia Marcova a pretins, într-un mod abstract, că decizia instanței de apel este neîntemeiată, fără a invoca argumente referitoare la ilegalitatea deciziei atacate. În acest context, dacă instanța ar purcede la examinarea cererii de recurs motivate într-o asemenea manieră, atunci s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici împotriva actului judecătoresc, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu și ar pune la îndoială obiectivitatea și nepărtinirea completului de judecată. Or, un atare exercițiu este inadmisibil în condițiile în care, prin prisma articolului 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, precum și argumentul ilegalității deciziei atacate.

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că recurenta nu a adus suficiente argumente cu privire încalcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze/modifice hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecătii nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, *Petrovic vs Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm*, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurenteii de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale

ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecătii, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Lidia Marcova, reprezentată de avocatul Ludmila Bîrcă nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Lidia Marcova, reprezentată de avocatul Ludmila Bîrcă.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Maria Ghervas

Iurie Bejenaru